

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 727

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 7 septembrie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 475 din 27 iunie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 335 alin. (6) din Codul de procedură penală și a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, în ansamblul său	2-7	609. — Decizie privind numirea domnului Aurelian-Felix Rache în funcția de consilier de stat la Departamentul pentru strategii guvernamentale din cadrul aparatului de lucru al Guvernului	12
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
Decizia nr. 481 din 27 iunie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (3) și (4) și art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare	8-11	911/4.758. — Ordin al ministrului sănătății și al ministrului educației naționale pentru modificarea Ordinului ministrului sănătății publice și al ministrului educației, cercetării și tineretului nr. 1.141/1.386/2007 privind modul de efectuare a pregătirii prin rezidențiat în specialitățile prevăzute de Nomenclatorul specialităților medicale, medico-dentare și farmaceutice pentru rețeaua de asistență medicală	13
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI			
608. — Decizie privind eliberarea domnului Aurelian-Felix Rache din funcția de consilier de stat în cadrul aparatului propriu de lucru al prim-ministrului	12	1.295. — Ordin al ministrului transporturilor pentru aprobarea Normelor tehnice privind stabilirea clasei tehnice a drumurilor publice	14-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 475

din 27 iunie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 335 alin. (6) din Codul de procedură penală și a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, în ansamblul său

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 335 alin. (6) din Codul de procedură penală și art. II pct. 87 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Octavian Calancea în Dosarul nr. 2.215/86/2016 al Tribunalului Suceava — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.211D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate nefiind altceva decât o reflectare a prevederilor constituționale ale art. 132 referitor la *Statutul procurorilor*.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea nr. 154 din 27 iunie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 2.215/86/2016, **Tribunalul Suceava — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 335 alin. (6) din Codul de procedură penală și art. II pct. 87 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară**, excepție ridicată de Octavian Calancea într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de confirmare a ordonanței procurorului prin care s-a dispus redeschiderea urmăririi penale.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că prevederile legale menționate sunt neconstituționale, deoarece, pentru adoptarea unei ordonanțe de urgență, trebuie întrunite, cumulativ, mai multe condiții referitoare la existența unei situații extraordinare, la imposibilitatea amânării

reglementării și la motivarea urgenței. Or, din analiza notei de fundamentare și preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 18/2016 nu reies, într-o manieră cuantificabilă, elemente de fapt obiective ale situației extraordinare, întrucât situația indicată în nota de fundamentare este, pe de o parte, una obișnuită, ce a rezultat ca urmare a intervenirii în timp a unor decizii ale Curții Constituționale — decizii care nu au privit și dispozițiile art. 335 din Codul de procedură penală referitoare la redeschiderea urmăririi penale —, precum și directive ale Parlamentului European — directive, care, de asemenea, nu privesc instituția confirmării de către judecător a redeschiderii urmăririi penale, iar, pe de altă parte, reprezintă expresia unei opțiuni specifice a Guvernului de adoptare a unor măsuri în domeniul ce face obiectul ordonanței de urgență.

6. De asemenea se remarcă faptul că nu se specifică interesul public ce este lezat ca urmare a neadoptării ordonanței de urgență cu raportare la instituția confirmării de către judecător a redeschiderii urmăririi penale, context care duce la concluzia că aceste măsuri nu sunt necesare și oportune și nu este iminentă afectarea gravă a interesului public.

7. Așadar, situația avută în vedere de Guvern nu poate fi calificată ca fiind una extraordinară și nimic nu împiedică legiuitorul delegat să urmeze procedura de adoptare prevăzută de art. 75 și 76 din Constituție.

8. De asemenea potrivit dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Constituție, ordonanțele de urgență nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului ori drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Legea fundamentală. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a arătat că verbul „a afecta” are un sens juridic sub diferite nuanțe cum ar fi „a suprima”, „a aduce atingere”, „a prejudicia”, „a vătăma”, „a leza” sau „a avea consecințe negative” (a se vedea Decizia nr. 1.189 din 6 noiembrie 2008). Or, potrivit art. 21 din Constituție, orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor și intereselor sale legitime, sens în care nicio lege nu poate îngrijă exercitarea acestui drept. Așa fiind, deși anterior emiterii Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 18/2016, redeschiderea urmăririi penale era supusă confirmării judecătorului de cameră preliminară, în prezent, această redeschidere nu mai este supusă confirmării dacă înainte de comunicarea soluției de netrimiteră în judecată procurorul ierarhic superior infirmă soluția astfel pronunțată. Așa fiind, dispozițiile legale criticate suprimă o materializare a dreptului la liberul acces la justiție al persoanei în privința căreia s-a dispus redeschiderea (a se vedea Decizia nr. 733 din 29 octombrie 2015), având ca justificare un raționament discriminatoriu și nejuridic, respectiv dacă soluția de netrimiteră în judecată nu a fost comunicată, în condițiile în care, potrivit art. 115 alin. (5) din Legea fundamentală, ordonanțele de urgență nu pot afecta drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție. De aceea, stabilirea unui asemenea criteriu, aleatoriu și exterior conduitei persoanei, este în contradicție și cu principiul egalității în fața legii consacrat de

art. 16 alin. (1) din Constituție, conform căruia, în situații juridice egale, tratamentul juridic aplicat nu poate fi diferit (a se vedea Decizia nr. 387 din 27 mai 2015 și Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994).

9. Nesocotirea principiului egalității în drepturi are drept consecință neconstituționalitatea normei care instituie un privilegiu ori o discriminare. În acest sens, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, discriminarea se bazează pe noțiunea de excludere de la un drept/beneficiu, iar remediul constituțional specific îl reprezintă acordarea sau accesul la beneficiul dreptului (a se vedea Decizia nr. 62 din 21 octombrie 1993, Decizia nr. 685 din 28 iunie 2012 și Decizia nr. 681 din 13 noiembrie 2014).

10. În cauza de față este aplicabilă teza referitoare la interzicerea discriminării din cuprinsul art. 16 alin. (1) din Constituție, având în vedere că textul criticat consacră o excludere a confirmării redeschiderii urmăririi penale de către judecătorul de cameră preliminară, în condițiile în care, înainte de comunicarea soluției de netrimitere în judecată, procurorul ierarhic superior infirmă soluția de netrimitere în judecată.

11. **Tribunalul Suceava — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, dispozițiile legale criticate reprezintă expresia principiului constituțional care guvernează activitatea procurorilor, respectiv cea a controlului ierarhic statuat de art. 132 alin. (1) din Legea fundamentală. Așa fiind, prevederile art. 335 alin. (6) din Codul de procedură penală, introduse prin art. II pct. 87 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016, conferă posibilitatea procurorului ierarhic superior celui care a dispus soluția de netrimitere în judecată de a infirma soluția dispusă, fără a mai fi necesară parcurgerea procedurii confirmării de către judecătorul de cameră preliminară, în cazul în care soluția nu a fost comunicată.

12. Câtă vreme soluția de netrimitere în judecată anterior momentului comunicării sale nu produce niciun efect, atunci nu poate fi primită nici susținerea autorului excepției potrivit căreia, într-o astfel de ipoteză, i-ar fi încălțate o serie de drepturi. Comparativ, se poate analiza situația întocmirii unui rechizitoriu care, până la momentul verificării legalității și temeiniciei sale de către procurorul ierarhic superior, nu produce niciun efect.

13. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

14. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, făcând trimitere la argumentele care au justificat emiterea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 18/2016 din perspectiva Deciziei nr. 23 din 20 ianuarie 2016 referitoare la instituția renunțării la urmărirea penală, Guvernul apreciază că ordonanța criticată nu aduce atingere dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (4) și (6).

15. De asemenea, Guvernul susține că modificarea art. 335 alin. (6) din Codul de procedură penală privind redeschiderea urmăririi penale a reprezentat o corelare cu modificările aduse art. 318 din Codul de procedură penală referitoare la instituția renunțării la urmărirea penală. Această soluție legislativă nu este de natură a afecta prevederile constituționale invocate și conferă procurorului ierarhic superior celui care a dispus soluția de netrimitere în judecată posibilitatea de a infirma soluția dispusă, fără a mai fi necesară confirmarea acesteia de către judecătorul de cameră preliminară în cazul în care ordonanța care cuprinde soluția nu a fost comunicată.

16. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Astfel, în aplicarea principiului controlului ierarhic instituit de art. 132 din Constituție în privința procurorilor, soluțiile dispuse de procuror sunt supuse controlului privind legalitatea și temeinicia, de către procurorul ierarhic superior. Sub acest aspect, art. 335 alin. (1) din Codul de

procedură penală prevede că, dacă *procurorul ierarhic superior* celui care a dispus soluția constată, ulterior, că nu a existat împrejurarea pe care se întemeia clasarea, infirmă ordonanța și dispune redeschiderea urmăririi penale.

17. Art. 335 alin. (4) din același act normativ prevede, ca regulă, că redeschiderea urmăririi penale este supusă *confirmării judecătorului de cameră preliminară*, ceea ce dă expresie principiului accesului liber la justiție, proclamat de art. 21 din Constituție. Dacă, însă, soluția clasării și a redeschiderii urmăririi penale nu a fost comunicată încă, neproducând, deci, efecte în plan juridic, art. 335 alin. (6) din Codul de procedură penală dispune că soluția redeschiderii urmăririi penale nu mai este supusă confirmării judecătorului de cameră preliminară.

18. Se apreciază că o asemenea soluție legislativă nu este de natură să înfrângă accesul liber la justiție și nici nu creează o situație discriminatorie, rațiunea legiuitorului fiind, fără îndoială, aceea de a consacra posibilitatea acoperirii unui „viciu” procedural și de a degreva instanțele de judecată de soluționarea unor cereri care nu justifică un interes. De vreme ce soluția clasării dispusă de procuror a fost infirmată de procurorul ierarhic superior înainte ca aceasta să fie comunicată, persoana în cauză neavând cunoștință despre adoptarea unei asemenea soluții, nu s-ar putea susține că textul legal aduce atingere accesului liber la justiție.

19. De altfel, în procedura de confirmare a redeschiderii urmăririi penale, judecătorul de cameră preliminară nu verifică aspecte ce țin de fondul cauzei și nici nu stabilește vinovăția suspectului sau inculpatului, întrucât art. 335 alin. (4) din Codul de procedură penală nu reglementează dreptul la un examen judiciar de o asemenea întindere încât să permită judecătorului de cameră preliminară să statueze asupra tuturor aspectelor cauzei. *Controlul se va întinde doar asupra legalității și temeiniciei ordonanței de redeschidere a urmăririi penale*. Or, în situația consacrată de art. 335 alin. (6) din Codul de procedură penală, ordonanța de clasare a fost infirmată de procurorul ierarhic superior înainte ca aceasta să fie comunicată și să producă efecte juridice.

20. Întrucât nu este antamat fondul cauzei, ci se realizează doar un control al legalității și temeiniciei ordonanței de redeschidere a urmăririi penale, Avocatul Poporului apreciază că nu sunt aplicabile garanțiile specifice dreptului la un proces echitabil în materie penală instituite prin art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, în jurisprudența instanței europene de contencios al drepturilor omului se reține că garanțiile instituite de art. 6 din Convenție nu se aplică în procedurile anterioare redeschiderii unei cauze penale, cum este și procedura de confirmare a redeschiderii urmăririi penale (Hotărârea din 6 mai 2003, pronunțată în Cauza *Franz Fischer împotriva Austriei*, Hotărârea din 25 mai 1999, pronunțată în Cauza *Dankevich împotriva Ucrainei*, și Hotărârea din 6 ianuarie 2000, pronunțată în Cauza *Sonnleitner împotriva Austriei*).

21. În plus, s-a mai arătat că redeschiderea urmăririi penale va avea ca finalitate dispunerea de către procuror a uneia dintre soluțiile prevăzute la art. 327 din Codul de procedură penală, respectiv, fie trimiterea în judecată, dacă din materialul de urmărire penală rezultă că fapta există, că a fost săvârșită de inculpat și că acesta răspunde penal, fie clasarea sau renunțarea la urmărire. În situația în care, în urma efectuării urmăririi penale astfel reluate, suspectul sau, după caz, inculpatul este trimis în judecată, acesta va beneficia de judecarea cauzei sale conform procedurii de cameră preliminară, prevăzute la art. 342—348 din Codul de procedură penală.

22. Astfel, art. 335 din Codul de procedură penală se completează cu dispozițiile din capitolul VI din Codul de procedură penală, referitoare la reluarea urmăririi penale,

precum și cu cele din capitolul VII din același cod, referitoare la plângerea împotriva măsurilor și actelor de urmărire penală.

23. În ceea ce privește pretinsa încălcare a art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție, Avocatul Poporului constată că se justifică situația extraordinară a cărei reglementare nu mai poate fi amânată, prin numărul mare de texte declarate neconstituționale și care nu au fost puse în acord cu Legea fundamentală.

24. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

25. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

— **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit dispozitivului încheierii de sesizare, dispozițiile art. 335 alin. (6) cu denumirea marginală *Re luarea în caz de redeschidere a urmăririi penale* din Codul de procedură penală, precum și prevederile art. II pct. 87 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 23 mai 2016. Având în vedere natura criticilor de constituționalitate intrinseci și extrinseci, Curtea constată că, în realitate, obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 335 alin. (6) din Codul de procedură penală și prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 18/2016, în ansamblul său. Prevederile art. 335 alin. (6) din Codul de procedură penală au următorul conținut: „(6) *Dacă procurorul ierarhic superior celui care a dispus soluția infirmă soluția de netrimitere în judecată și dispune redeschiderea urmăririi penale, anterior comunicării ordonanței care cuprinde această soluție, redeschiderea urmăririi penale nu este supusă confirmării judecătorului de cameră preliminară.*”

26. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii, art. 20 referitor la *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 referitor la *Accesul liber la justiție* și art. 115 alin. (4) și (6) referitor la delegarea legislativă.

27. Examinând pe fond excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că instituția redeschiderii urmăririi penale constituie, în acord cu art. 332 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală un caz de reluare a urmăririi penale, sens în care, legiuitorul a prevăzut, în art. 335 din același cod, cazurile și condițiile în care urmărirea penală poate fi redeschisă. Astfel, așa cum rezultă din însăși denumirea instituției, ea vizează situația în care urmărirea penală a fost finalizată, fie printr-o ordonanță de clasare, fie printr-una de renunțare la urmărirea penală — a se vedea art. 335 alin. (3) din cod. Redeschiderea se dispune atât de procurorul ierarhic superior celui care a dispus soluția dacă, ulterior, constată că nu a existat împrejurarea pe care se întemeia clasarea, cât și de către însuși procurorul care a dispus soluția, dacă au apărut fapte sau împrejurări noi din care rezultă că a dispărut împrejurarea pe care se întemeia clasarea ori dacă constată că suspectul sau inculpatul nu și-a îndeplinit cu rea-credință obligațiile stabilite conform art. 318 alin. (6). De asemenea, potrivit art. 335 alin. (5), redeschiderea urmăririi penale are loc și atunci când

judecătorul de cameră preliminară a admis plângerea împotriva soluției de clasare și a trimis cauza la procuror în vederea completării urmăririi penale, sens în care dispozițiile judecătorului de cameră preliminară sunt obligatorii pentru organul de urmărire penală.

28. Potrivit art. 327 din Codul de procedură penală, cauzele penale pot fi rezolvate fie prin emiterea rechizitoriului prin care se dispune trimiterea în judecată, fie printr-o ordonanță prin care se clasează sau se renunță la urmărire. În ce privește ordonanțele de renunțare la urmărire, legiuitorul a prevăzut separat această procedură, în art. 318 din Codul de procedură penală.

29. Cu privire la soluțiile de clasare, Curtea constată că, potrivit art. 316 din Codul de procedură penală, ordonanța pronunțată se comunică în copie persoanei care a făcut sesizarea, suspectului, inculpatului sau, după caz, altor persoane interesate. Dacă ordonanța nu cuprinde motivele de fapt și de drept, se comunică și o copie a referatului organului de cercetare penală, iar în cazul în care inculpatul este arestat preventiv, procurorul înștiințează, prin adresă, administrația locului de deținere cu privire la încetarea de drept a măsurii arestării preventive, în vederea punerii de îndată în libertate a inculpatului. De asemenea, soluția clasării se mai poate dispune și prin rechizitoriu, sens în care, potrivit art. 328 alin. (3) din Codul de procedură penală „*Procurorul întocmește un singur rechizitoriu chiar dacă lucrările urmăririi penale privesc mai multe fapte ori mai mulți suspecți și inculpați și chiar dacă se dau acestora rezolvări diferite, potrivit art. 327.*”

30. Ca regulă generală, redeschiderea urmăririi penale este, sub sancțiunea nulității, supusă confirmării judecătorului de cameră preliminară, în termen de cel mult 3 zile, iar judecătorul hotărăște, prin încheiere motivată, în camera de consiliu, cu citirea suspectului sau, după caz, a inculpatului și cu participarea procurorului, asupra legalității și temeiniciei ordonanței prin care s-a dispus redeschiderea urmăririi penale. O astfel de abordare a fost desprinsă din necesitatea punerii de acord a instituției cu exigențele art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale ca urmare a pronunțării de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului a hotărârilor din 22 mai 1998, 3 iunie 2003 și 4 august 2005, în cauzele *Vasilescu împotriva României*, paragraful 41, *Pantea împotriva României*, paragraful 236, și *Stoianova și Nedelcu împotriva României*, paragraful 21, prin care s-a constatat că procurorii români, care acționează în calitate de magistrați ai Ministerului Public, nu răspund cerințelor de independență față de executiv. Totodată, prin hotărârea pronunțată în Cauza *Stoianova și Nedelcu împotriva României*, paragraful 21, instanța europeană a constatat necesitatea ca posibilitatea acordată parchetului de a redeschide urmărirea penală să fie supusă autorizării unei instanțe naționale, care să fie obligată să examineze temeinicia unei astfel de cereri, în sensul aprecierii dacă redeschiderea cazului nu este inechitabilă sau perioada scursă de la încetarea anchetei nu este excesivă. De asemenea, Curtea a constatat că lipsurile care apar în realizarea anchetelor inițiale nu sunt imputabile reclamantilor și nu trebuie să îi pună pe aceștia în situații defavorabile. Astfel, procedura confirmării de către judecătorul de cameră preliminară a ordonanței de redeschidere a urmăririi penale reprezintă un remediu împotriva puterii discreționare a procurorului de a reactiva procesul penal.

31. Redeschiderea urmăririi penale are ca efect reluarea urmăririi penale, conform dispozițiilor art. 285 și următoarele din Codul de procedură penală. În acest sens, art. 335 alin. (1) din același cod prevede că, dacă procurorul ierarhic superior celui care a dispus soluția constată, ulterior, că nu a existat împrejurarea pe care se întemeia clasarea, infirmă ordonanța și dispune redeschiderea urmăririi penale, dispozițiile art. 317 din Codul de procedură penală urmând a fi aplicate în mod corespunzător.

Astfel, redeschiderea urmăririi penale va avea ca finalitate dispunerea de către procuror a uneia dintre soluțiile prevăzute la art. 327 din Codul de procedură penală, respectiv fie trimiterea în judecată, dacă din materialul de urmărire penală rezultă că fapta există, că a fost săvârșită de inculpat și că acesta răspunde penal, fie clasarea sau renunțarea la urmărire. Totodată, Curtea a mai arătat că, dacă ultimele două potențiale soluții nu schimbă situația juridică a persoanei în privința căreia se dispune redeschiderea urmăririi penale, soluția de trimitere în judecată, prin rechizitoriu, poate avea ca efect supunerea acesteia cercetării judecătorești. Dar, în oricare dintre cele trei situații juridice analizate, împotriva persoanei referitor la care este confirmată soluția de redeschidere a urmăririi penale va fi formulată o acuzație în materie penală (a se vedea Decizia nr. 423 din 16 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 824 din 19 octombrie 2016, paragrafele 22 și 23).

32. Prin urmare, procedura de confirmare de către judecătorul de cameră preliminară a redeschiderei urmăririi penale astfel reglementată constituie o garanție procesuală a caracterului echitabil al actului de redeschidere a urmăririi penale acordată participanților la procesul penal, conform dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție și celor ale art. 6 paragraful 1 din Convenție (a se vedea Decizia nr. 496 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 708 din 22 septembrie 2015, paragraful 17). Ca urmare a instituirii acestor garanții, atât persoana în privința căreia este formulată o acuzație în materie penală, cât și ceilalți participanți la procesul penal au dreptul de a-și apăra interesele procesuale, în mod echitabil, în fața unei instanțe independente și imparțiale, instituite prin lege, care va hotărî asupra legalității și temeiniciei acuzației penale formulate.

33. De altfel, prin Decizia nr. 23 din 20 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 31 martie 2016, paragrafele 30, 32, 33, Curtea, analizând conținutul normativ al instituției referitoare la renunțarea la urmărirea penală a statuat că, în maniera prevăzută la acea dată la art. 318 din Codul de procedură penală, legiuitorul nu a realizat un echilibru adecvat între aplicarea principiului legalității, specific sistemului de drept continental, existent în România, și aplicarea principiului oportunității, specific sistemului de drept anglo-saxon, dând prevalență acestuia din urmă, în detrimentul celui dintâi, prin reglementarea printre atribuțiile procurorului a unor acte specifice puterii judecătorești. În același sens, Curtea a constatat că și acordul de recunoaștere a vinovăției, reglementat la art. 478—488 din Codul de procedură penală, care, la fel ca renunțarea la urmărirea penală, constituie tot o formă de justiție negociată, având la bază principiul oportunității, poate fi încheiat tot cu privire la infracțiunile pentru care legea prevede pedeapsa amenzii sau a închisorii de cel mult 7 ani, potrivit art. 480 alin. (1) din Codul de procedură penală, însă, spre deosebire de renunțarea la urmărirea penală, acesta, pe de o parte, **este supus controlului instanței de judecată** căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond, iar, pe de altă parte, presupune întotdeauna aplicarea unei pedepse, chiar dacă executarea acesteia este individualizată, conform prevederilor art. 80—106 din Codul penal. Pentru toate aceste motive, Curtea a constatat că renunțarea la urmărirea penală de către procuror, fără ca aceasta să fie supusă controlului și încuviințării instanței de judecată, echivalează cu exercitarea de către acesta a unor atribuții ce aparțin sferei competențelor instanțelor judecătorești, reglementată la art. 126 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.

34. Așa fiind, Curtea constată că, potrivit dispozițiilor art. 335 alin. (6) din Codul de procedură penală, legiuitorul a instituit o excepție de la regula potrivit căreia ordonanțele de redeschidere trebuie supuse confirmării judecătorului de cameră preliminară.

Astfel, „*Dacă procurorul ierarhic superior celui care a dispus soluția infirmă soluția de netrimite în judecată și dispune redeschiderea urmăririi penale, anterior comunicării ordonanței care cuprinde această soluție, redeschiderea urmăririi penale nu este supusă confirmării judecătorului de cameră preliminară.*”

35. O astfel de soluție își găsește justificare în dispozițiile constituționale ale art. 132 referitoare la principiile care guvernează activitatea procurorilor, potrivit cărora, „*Procurorii își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic*”. Dintre aceste trei principii pe care se întemeiază activitatea procurorilor, principiul imparțialității, aplicabil și judecătorilor prin natura activității de jurisdicție exercitate de aceștia, decurge din apartenența procurorilor la autoritatea judecătorească și din rolul Ministerului Public, stabilit prin art. 131 alin. (1) din Constituție, de a reprezenta, în activitatea judiciară, interesele generale ale societății.

36. Principiul legalității este, în sensul atribuit de Legea fundamentală, specific activității procurorilor, care, în virtutea acestuia, au obligația de a-și îndeplini atribuțiile numai în conformitate cu dispozițiile legii, fără posibilitatea de a acționa întemeindu-se pe criterii de oportunitate, fie în adoptarea unor măsuri, fie în alegerea procedurilor. De altfel, acest principiu este reflectat în art. 2 din Codul de procedură penală referitor la *Legalitatea procesului penal* și potrivit căruia „*Procesul penal se desfășoară potrivit dispozițiilor prevăzute de lege.*” Totodată, potrivit art. 4 din Legea nr. 303/2004 privind statutul procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, procurorii sunt obligați ca, prin întreaga lor activitate, să asigure supremația legii, să respecte drepturile și libertățile persoanelor, precum și egalitatea lor în fața legii și să asigure un tratament juridic nediscriminatoriu tuturor participanților la procedurile judiciare, indiferent de calitatea acestora.

37. Ca o garanție a respectării de către procurori a acestor principii în activitatea lor, Constituția a consacrat și principiul unității de acțiune a membrilor Ministerului Public, sub forma controlului ierarhic.

38. Așa fiind, în virtutea statutului procurorilor consacrat de Constituție, controlul ierarhic în activitatea procurorilor presupune, *eo ipso*, atât posibilitatea efectuării actelor și lucrărilor de către însuși procurorul ierarhic superior, care controlează activitatea procurorilor din subordinea sa, cât și posibilitatea verificării, sub aspectul legalității, a tuturor actelor și soluțiilor adoptate de procuror, care pot fi infirmate motivat de către procurorul ierarhic superior, când sunt apreciate ca fiind nelegale. Ca urmare, dispoziția legală ce formează obiectul excepției de neconstituționalitate reprezintă atât o dezvoltare a principiului consacrat de art. 132 din Constituție, cât și o garanție a respectării sale prin eficientizarea activității de urmărire penală, constituind, deopotrivă, o regulă de procedură, pe care legiuitorul are libertatea să o adopte, în conformitate cu art. 126 alin. (2) din Constituție.

39. Astfel, potrivit art. 64 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, dispozițiile procurorului ierarhic superior, date în scris și în conformitate cu legea, sunt obligatorii pentru procurorii din subordine. În acest sens, în soluțiile dispuse, procurorul este independent, în condițiile prevăzute de lege, și poate contesta la Consiliul Superior al Magistraturii, în cadrul procedurii de verificare a conducerii judecătorilor și procurorilor, intervenția procurorului ierarhic superior, în orice formă, în efectuarea urmăririi penale sau în adoptarea soluției. De asemenea, soluțiile adoptate de procuror pot fi infirmate motivat de către procurorul ierarhic superior, când sunt apreciate ca fiind nelegale. De aceea, având în vedere art. 132 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia

procurorii își desfășoară activitatea sub autoritatea ministrului justiției, în temeiul dispozițiilor art. 140 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, a fost emis Ordinul ministrului justiției nr. 2.632/C/2014 pentru aprobarea Regulamentului de ordine interioară al parchetelor, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 623 și 623 bis din 26 august 2014, iar în art. 18 alin. (3) lit. e) și art. 26 alin. (3) lit. d) din regulamentul mai sus menționat procurorul-șef al Secției de urmărire penală și criminalistică și procurorul-șef al Secției judiciare analizează legalitatea și temeinicia soluțiilor adoptate sau propuse de către procurorii din subordine. Corelativ, în acord cu art. 30 lit. e), art. 79 lit. g) și art. 80 lit. f) din Regulamentul de ordine interioară al Direcției Naționale Anticorupție, aprobat prin Ordinul ministrului justiției nr. 1.643/C/2015 pentru aprobarea Regulamentului de ordine interioară al Direcției Naționale Anticorupție, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 21 mai 2015, procurorii șefi de secție, procurorii șefi ai serviciului teritorial și procurorii șefi ai birourilor teritoriale, pe lângă alte atribuții, verifică/examinează temeinicia și legalitatea soluțiilor de netrimite în judecată dispuse de procurorii din subordine.

40. În consecință, în acord cu art. 304 alin. (2) din Codul de procedură penală referitor la *Infirmarea actelor procesuale sau procedurale*, procurorul ierarhic superior, când constată că un act sau o măsură procesuală (deci inclusiv o ordonanță de clasare) al/a procurorului ierarhic inferior nu este dat/dată cu respectarea dispozițiilor legale sau este neîntemeiat/neîntemeiată, îl/o infirmă motivat, din oficiu sau la plângerea persoanei interesate. De altfel, o soluție de clasare nu este comunicată persoanelor interesate de îndată, ci numai după analiza legalității și temeiniciei sale de către procurorul ierarhic superior, sens în care, dacă apreciază că soluția este corectă, acesta din urmă va semna și adresa de înaintare persoanelor interesate a unei copii de pe ordonanță menționând că, în conformitate cu art. 339 alin. (4) din Codul de procedură penală, pot face plângere în termen de 20 de zile de la data comunicării. Însă, în cazul în care apreciază că soluția de clasare este nelegală și netemeinică, o infirmă motivat, nemaifiind necesară, în acest caz, comunicarea mai sus menționată. De altfel, potrivit art. 316 din Codul de procedură penală, ordonanța de clasare este comunicată persoanei care a făcut sesizarea, suspectului, inculpatului sau, după caz, altor persoane interesate.

41. Prin urmare, teza posibilității infirmării, vizează infirmarea din oficiu a unei ordonanțe de clasare și se realizează în concret în cadrul atribuției de verificare a legalității și temeiniciei unei asemenea soluții. De aceea, dacă, procurorul ierarhic superior constată necesitatea infirmării soluției, pronunță o ordonanță al cărei efect imediat constă în necomunicarea ordonanței de clasare către persoanele interesate sau către administrația locului de deținere cu privire la încetarea de drept a măsurii arestării preventive, în vederea punerii de îndată în libertate a inculpatului. Prin urmare, fiind infirmată și necomunicată, ordonanța de clasare nu există și, deci, nu produce niciun efect cu privire la drepturile procesuale ale persoanelor interesate și, cu precădere, cu privire la dreptul acestora de a se adresa cu plângere judecătorului de cameră preliminară.

42. Un astfel de drept nu a fost însă suprimat, ci numai prorogat până la pronunțarea unei noi soluții în cauză, fie de clasare ori renunțare la urmărirea penală, fie de trimitere în judecată, situații în care persoana interesată se poate adresa judecătorului de cameră preliminară, după comunicare, în termenul stabilit în art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală, urmând ca, în situația emiterii unui rechizitoriu, toate aspectele relevate să fie supuse judecătorului de cameră preliminară în procedura de filtru prevăzută de art. 342 și următoarele din același cod.

43. În plus, este posibil ca, după infirmare, procurorul să pronunțe tot o soluție de clasare, care ulterior să fie din nou infirmată de către procurorul ierarhic superior. Dacă infirmarea intervine ca urmare a unei plângeri formulate după comunicarea soluției, atunci o asemenea ordonanță va fi supusă confirmării judecătorului de cameră preliminară. Dacă însă infirmarea intervine din oficiu, anterior comunicării soluției de clasare, vor fi deplin aplicabile dispozițiile legale criticate care, așa cum s-a arătat, dau expresie principiului subordonării ierarhice fără ca prin aceasta să fie afectat accesul liber la justiție, întrucât dispozițiile art. 335 alin. (6) din Codul de procedură penală nu aduc atingere dreptului la un proces echitabil, ci, dimpotrivă, îl dezvoltă prin aceea că au menirea de a garanta soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, prin eficientizarea activității de urmărire penală.

44. Când privește critica referitoare la încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în fața legii, fără privilegii sau fără discriminări, Curtea constată că, potrivit jurisprudenței sale, principiul egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite (Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). De asemenea, potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze **pe un criteriu obiectiv și rațional** (a se vedea în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 86 din 27 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 207 din 31 martie 2003, Decizia nr. 476 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 599 din 11 iulie 2006, Decizia nr. 573 din 3 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 363 din 25 mai 2011, Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014). Așadar, instanța de contencios constituțional a reținut că nesocotirea principiului egalității în drepturi are drept consecință neconstituționalitatea privilegiului sau a discriminării care a determinat, din punct de vedere normativ, încălcarea principiului. Potrivit jurisprudenței sale, Curtea a stabilit că discriminarea se bazează pe noțiunea de excludere de la un drept (Decizia Curții Constituționale nr. 62 din 21 octombrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 25 februarie 1994), iar remediul constituțional specific, în cazul constatării neconstituționalității discriminării, îl reprezintă acordarea sau accesul la beneficiul dreptului (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 685 din 28 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 11 iulie 2012, Decizia nr. 164 din 12 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 296 din 23 mai 2013, sau Decizia nr. 681 din 13 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889 din 8 decembrie 2014).

45. În acest context, Curtea constată că situația juridică a părților și a subiecților procesuali principali cărora nu li s-a comunicat ordonanța de clasare, fiind infirmată, din oficiu, în cadrul procedurii de verificare a legalității și temeiniciei sale de către procurorul ierarhic superior nu este identică cu cea a celor cărora li s-a comunicat soluția de clasare și care, după comunicare, a fost infirmată la plângerea persoanei interesate. Faptul că o ordonanță de infirmare a unei ordonanțe de clasare necomunicate nu mai este supusă confirmării judecătorului de cameră preliminară nu constituie, așa cum susține autorul excepției, o discriminare ce implică excluderea de la un drept/beneficiu, deoarece persoanele cărora li s-a comunicat ordonanța de clasare nu se află în aceeași situație juridică cu cele cărora nu li s-a comunicat un act considerat

nelegal sau netemeinic de către procurorul ierarhic superior. Așa fiind, toate persoanele aflate în ipoteza normei criticate beneficiază de același tratament, neputându-se aprecia că acestea se află într-o situație juridică identică cu cele cărora li s-a comunicat ordonanța de clasare, întrucât acestora din urmă li s-a deschis, odată cu comunicarea, calea procedurilor de contestare la procurorul ierarhic superior ori la judecătorul de cameră preliminară, situație care se constituie prin ea însăși un criteriu obiectiv și rațional ce justifică deosebirea de tratament. De aceea, nu poate fi primită critica potrivit căreia persoanele ce intră sub incidența normei criticate sunt discriminate în raport cu celelalte, întrucât accesul la justiție al acestora nu a fost suprimat, ci numai prorogat până la pronunțarea unei soluții în acord cu art. 327 din Codul de procedură penală.

46. În ce privește criticile de neconstituționalitate extrinsecă referitoare la respectarea dispozițiilor constituționale ce reglementează procedura delegării legislative, Curtea constată că prevederile art. 335 alin. (6) din Codul de procedură penală au fost introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016. Curtea reține că, potrivit preambulului ordonanței de urgență și notei de fundamentare, Guvernul a emis ordonanța de urgență criticată având în vedere împrejurarea că, ulterior intrării în vigoare a Codului de procedură penală, Curtea Constituțională a admis un număr semnificativ de excepții de neconstituționalitate, existând peste 20 de decizii care impun de urgență intervenția legiuitorului delegat asupra unor instituții, precum participarea procurorului sau a unor părți în procesul penal la unele etape procedurale, procedura acordului de recunoaștere a vinovăției, necesitatea reglementării unor căi de atac, clarificarea unor competențe ale judecătorului de cameră preliminară, principiul oportunității exercitării acțiunii penale, instituția renunțării la urmărirea penală și altele. Așa fiind, observând numărul relativ mare de texte declarate neconstituționale și care nu au fost puse în acord cu Legea fundamentală, deși termenul de 45 de zile prevăzut de art. 147 alin. (1) din Constituție a expirat, ceea ce poate determina interpretări diferite în jurisprudență cu privire la normele procesuale penale aplicabile, de natură a afecta drepturi și libertăți fundamentale ale cetățenilor, făcând referire specială la iminenta împlinire a termenului de 45 de zile de la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 31 martie 2016 a Deciziei Curții Constituționale nr. 23 din 20 ianuarie 2016 privind art. 318 din Codul de procedură penală, ceea ce va

declanșa, în absența unei intervenții legislative, o lipsire de efecte a textelor declarate neconstituționale, determinând imposibilitatea pentru procuror de a mai renunța la urmărirea penală, ceea ce va determina o aglomerare a instanțelor de judecată cu acele cauze penale care ar fi putut fi soluționate fără a se începe urmărirea penală și fără ca acțiunea penală să fie exercitată, constatând, totodată, existența mai multor proceduri de infringement, unele dintre ele aflate în stadii avansate, ceea ce ar putea duce la condamnarea României de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene, cu consecința aplicării unor sancțiuni pecuniare al căror quantum ar putea fi unul semnificativ, de natură a afecta bugetul de stat și îndeplinirea obiectivelor asumate de Guvern, legiuitorul delegat a arătat că acestea constituie o situație extraordinară a cărei reglementare nu mai poate fi amânată, în sensul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată.

47. Împrejurarea că Decizia nr. 23 din 20 ianuarie 2016 se referă la instituția renunțării la urmărirea penală nu constituie un fine de neprimire din perspectiva necesității reglementării referitoare la instituția similară a redeschiderii urmăririi penale, ambele fiind soluții de netrimiterie în judecată care trebuie să urmeze același regim juridic cu deosebirile punctuale specifice fiecărei instituții.

48. Așa fiind, din analiza motivelor invocate de Guvern rezultă că situația extraordinară a fost determinată, pe de o parte, de existența deciziilor de admitere pronunțate de către Curtea Constituțională, iar, pe de altă parte, de necesitatea prevenirii afectării drepturilor și libertăților fundamentale ce s-ar putea datora unor interpretări deficitare ori prevenirii unor proceduri de infringement.

49. În aceste condiții, Curtea constată că adoptarea reglementării criticate a fost determinată de o situație care nu suporta amânare, fiind astfel justificată urgența reglementării, în sensul art. 115 alin. (4) din Constituție.

50. De asemenea, din perspectiva condiționării interdicției de a adopta ordonanțe de urgență de existența unor consecințe negative asupra drepturilor și libertăților prevăzute de Constituție, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 și cu precădere dispozițiile art. I pct. 87, prin care a fost introdus alin. (6) al art. 335 din Codul de procedură penală, nu afectează, așa cum s-a arătat, accesul liber la justiție ori egalitatea cetățenilor în fața legii, actul normativ criticat nefiind adoptat cu încălcarea prevederilor constituționale ale art. 115 alin. (6).

51. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Octavian Calancea în Dosarul nr. 2.215/86/2016 al Tribunalului Suceava — Secția penală și constată că dispozițiile art. 335 alin. (6) din Codul de procedură penală și prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, în ansamblul său, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Suceava — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 27 iunie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 481

din 27 iunie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (3) și (4) și art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (3) și (4) și art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, excepție ridicată de Marian Viorel Gheorghe, Dorin Cosmin Marinescu și Alexandru Răzvan Marinescu în Dosarul nr. 602/221/2013 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.290D/2016.

2. La apelul nominal se prezintă personal Cosmin Dorin Marinescu, precum și, pentru toți autorii excepției, doamna avocat Ioan Viorica Mateș din cadrul Baroului București, cu delegație la dosar, și se constată lipsa celorlalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul doamnei avocat, care menționează că depune concluzii scrise și solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. Astfel, în esență, susține că dispozițiile legale criticate nu întrunesc condițiile de claritate, precizie, previzibilitate și accesibilitate, întrucât Legea nr. 194/2011 nu conține o listă-anexă în care să fie enumerate substanțele psihoactive. În acest sens, face trimitere la Decizia 2005/387/JAI a Consiliului din 10 mai 2005 privind schimbul de informații, evaluarea riscurilor și controlul noilor substanțe psihoactive.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 17 iunie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 602/221/2013, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (3) și (4) și**

art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, excepție ridicată de Marian Viorel Gheorghe, Dorin Cosmin Marinescu și Alexandru Răzvan Marinescu în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cauze penale în apel în care se fac cercetări cu privire la săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale menționate sunt discriminatorii prin raportare la conținutul normativ al dispozițiilor art. 42 alin. (1)—(3), art. 52 alin. (1), art. 43, art. 48 din Legea nr. 339/2005 privind regimul juridic al plantelor, substanțelor și preparatelor stupefiante și psihotrope și consideră că este inechitabil ca o persoană care deține o autorizație valabil emisă de către Ministerul Sănătății în condițiile art. 7 din Legea nr. 339/2005 și care efectuează operațiuni ilegale cu astfel de substanțe să fie sancționată contravențional, în timp ce, sub imperiul Legii nr. 194/2011, efectuarea aceluiași operațiuni este sancționată penal.

7. Totodată, se mai susține că prevederile legale criticate încalcă și dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la obligativitatea respectării legii, precum și dispozițiile art. 7 — *Nicio pedeapsă fără lege* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece modul în care sunt definite „produsele susceptibile de a avea efecte psihoactive” este lipsit de claritate și precizie, iar susceptibilitatea de a avea efecte psihoactive poate fi prezumată prin „aprecieri rezonabile”. În susținerea neclarității prevederilor legale criticate se mai face trimitere la dispozițiile art. 3 din Decizia 2005/387/JAI din 10 mai 2005 privind schimbul de informații, evaluarea riscurilor și controlul noilor substanțe psihoactive a Consiliului Uniunii Europene care definesc ce se înțelege prin „substanță psihoactivă nouă”, „stupefiant nou” și „drog psihotrop nou”.

8. În acest sens, se arată că, potrivit art. 241 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, „Prin *substanțe psihoactive* se înțelege substanțele stabilite prin lege, la propunerea Ministerului Sănătății”, iar, potrivit art. 249 alin. (2) lit. b) din aceeași lege, în termen de 6 luni de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, Guvernul va supune Parlamentului spre adoptare proiectul de lege privind substanțe psihoactive, în condițiile prevăzute la art. 241. Cu toate acestea, nici până în prezent nu a fost adoptată o lege care să cuprindă o listă anexă în care să fie enumerate substanțele psihoactive, astfel cum este prevăzut în legătură cu substanțele stupefiante sau psihotrope. Se face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale (Decizia nr. 903 din 6 iulie 2010 și Decizia nr. 26

din 18 ianuarie 2012) și a Curții Europene a Drepturilor Omului (Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României* și Hotărârea din 25 ianuarie 2007 pronunțată în Cauza *Sissanis împotriva României*).

9. **Tribunalul Alba — Secția penală** opinează că prevederile legale contestate, în absența stabilirii prin lege a substanțelor psihoactive sau a trimiterii exprese la o dispoziție legală europeană cu același conținut, pot crea premisele unei susceptibilități a calității actului normativ în sensul clarității și previzibilității.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

11. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 134 din 7 martie 2013.

12. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. În acest sens face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 588 din 1 octombrie 2015.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile apărătorului ales al autorilor excepției, concluziile scrise depuse de acesta, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 3 alin. (3) și (4) și art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din data de 26 februarie 2014, care au următorul conținut:

— Art. 3 alin. (3) și (4): „(3) Se consideră că un produs este susceptibil de a avea efecte psihoactive dacă se poate aprecia în mod rezonabil că ar produce asemenea efecte, dacă nu este folosit sau nu putea fi folosit în scopul pentru care a fost produs.

(4) La aprecierea caracterului rezonabil se pot lua în considerare, fără a se limita la acestea, următoarele criterii:

a) lipsa ori insuficiența elementelor pentru determinarea regimului juridic al produsului;

b) caracteristicile produsului, în principal compoziția, sau lipsa indicării acestora;

c) consumul, ca destinație previzibilă a produsului;

d) prezentarea produsului, etichetarea sa, orice avertizări sau instrucțiuni pentru utilizarea lui, precum și orice altă indicație ori informație referitoare la acestea sau chiar lipsa lor.”

— Art. 16 alin. (1): „(1) *Fapta persoanei care, fără a deține autorizație eliberată în condițiile prezentei legi, efectuează, fără drept, operațiuni cu produse știind că acestea sunt susceptibile de a avea efecte psihoactive constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă, dacă fapta nu constituie o infracțiune mai gravă.*”

16. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la calitatea legilor, art. 16 referitor la *Egalitatea în drepturi*, art. 23 alin. (11) și (12) referitor la prezumția de nevinovăție și la principiul legalității pedepsei și art. 124 alin. (2) referitor la unicitatea, egalitatea și imparțialitatea justiției, precum și dispozițiile art. 7 — *Nicio pedeapsă fără lege* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 20 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, potrivit căruia toate persoanele sunt egale în fața legii.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 16 din Legea nr. 194/2011 dispun cu privire la fapta persoanei care, fără a deține autorizație, efectuează, fără drept, operațiuni cu produse știind că acestea sunt susceptibile de a avea efecte psihoactive. Prin urmare, caracterul prohibit avut în vedere de legiuitor constă, în acord cu art. 2 lit. b) din lege, în operațiuni de fabricare, producere, tratare, sinteză, extracții, condiționare, distribuire, punere în vânzare, plasare pe piață, livrare, procurare, ambalare, transport, stocare — depozitare, manipulare sau orice altă activitate legală de import, export ori intermediere de produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, asemănătoare celor determinate de substanțele sau preparatele stupefiante ori psihotrope, plantele sau substanțele aflate sub control național, altele decât cele care au regimul juridic stabilit prin acte normative în vigoare. Aceste substanțe se pot găsi, în acord cu art. 1 din lege, în preparate, substanțe, plante, ciuperci sau combinații ale acestora, motiv pentru care s-a impus instituirea unor măsuri de prevenire, control și combatere a consumului acestora, în vederea protejării sănătății populației de acțiunile negative care le pot genera. De aceea orice operațiuni cu produse care sunt susceptibile de a avea efecte psihoactive sunt interzise până la obținerea autorizării de către Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor (A.N.S.V.S.A.). Prin urmare, potrivit art. 9 din lege, dacă în urma evaluării se constată că produsul pentru care se solicită autorizarea este substituit, A.N.S.V.S.A. va comunica solicitantului refuzul de eliberare a autorizației și va notifica Ministerului Sănătății efectuarea demersurilor necesare pentru înscrierea substitutului în unul dintre tabelele din anexa la Legea nr. 339/2005 privind regimul juridic al plantelor, substanțelor și preparatelor stupefiante și psihotrope, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.095 din 5 decembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, și, respectiv, la Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 6 martie 2014, cu modificările și completările ulterioare. Totodată, A.N.S.V.S.A. ține și actualizează un registru special în care se înscriu operațiunile și produsele pentru care se emite autorizație, precum și operatorii autorizați, datele din registru făcându-se publice prin afișare pe pagina de internet a instituției (a se vedea Decizia nr. 134 din

7 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 220 din 17 aprilie 2013).

18. În plus, prin aceeași decizie, Curtea, interpretând sistematic Legea nr. 194/2011, a statuat că aceasta întrunește exigențele de claritate și previzibilitate, întrucât conținutul său este clar, inteligibil și lipsit de generalizări excesive. Totodată, și Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative impune aceste exigențe, motiv pentru care potrivit art. 8 alin. (4), art. 25 și art. 36 alin. (1) și alin. (4) teza finală: „Textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce.[...] Forma și estetica exprimării nu trebuie să prejudicieze stilul juridic, precizia și claritatea dispozițiilor”; „În cadrul soluțiilor legislative preconizate trebuie să se realizeze o configurare explicită a conceptelor și noțiunilor folosite în noua reglementare, care au un alt înțeles decât cel comun, pentru a se asigura astfel înțelegerea lor corectă și a se evita interpretările greșite.”; „Actele normative trebuie redactate într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, clar și precis, care să excludă orice echivoc, cu respectarea strictă a regulilor gramaticale și de ortografie.”; „Redactarea este subordonată dezideratului înțelegerii cu ușurință a textului de către destinatarul acestuia.”

19. Or, legea criticată este suficient de clară, stabilind, în art. 3 alin. (3) și (4), că, la aprecierea rezonabilă a caracterului de produs susceptibil de a avea efecte psihoactive, se pot lua în considerare, fără a se limita la acestea, lipsa ori insuficiența elementelor pentru determinarea regimului juridic al produsului, caracteristicile produsului, în principal compoziția, sau lipsa indicării acestora, consumul, ca destinație previzibilă a produsului, și prezentarea produsului, etichetarea sa, orice avertizări sau instrucțiuni pentru utilizarea lui, precum și orice altă indicație ori informație referitoare la acestea sau chiar lipsa lor.

20. De aceea, instanța de contencios constituțional a statuat că autorii excepției, deși au comercializat substanțe ale căror regim juridic, conținut, caracteristici, compoziție chimică nu le erau cunoscute, pornesc, în absența oricăror elemente certe, de la premisa că acestea nu puteau fi substituit în sensul art. 2 lit. a) din Legea nr. 194/2011. Acest raționament contrazice tocmai faptele comise, pentru că, **dacă nu se cunosc caracteristicile unui produs, nu au cum să fie evidente beneficiile sau cel puțin rațiunile pentru care este pus în vânzare.** Este adevărat că substanțe precum alcoolul, cafeaua, nicotina, ceaiul negru sau ciocolata pot fi apreciate *ab initio* ca fiind susceptibile de stimularea sau inhibarea sistemului nervos central al persoanei, având ca rezultat modificări ale funcțiilor și proceselor psihice și ale comportamentului ori crearea unei stări de dependență, fizică sau psihică, dar, fiecare în parte are un regim juridic bine definit, care le-a scos din categoria substanțelor ce pot fi catalogate drept substituit în sensul Legii nr. 194/2011.

21. De asemenea, Curtea Constituțională a mai reținut că, în ce privește accesibilitatea și previzibilitatea unei legi, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat prin Hotărârea din 26 aprilie 1979, pronunțată în Cauza *Sunday Times împotriva Regatului Unit*, că „nu poate fi considerată «lege» decât o normă enunțată cu suficientă precizie pentru a permite individului să-și

regleze conduita. Individul trebuie să fie în măsură să prevadă consecințele ce pot decurge dintr-un act determinat”.

22. Noțiunea de „lege” utilizată în materie penală de art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale înglobează dreptul de origine legislativă, precum și jurisprudențială și implică unele condiții calitative, între altele cele ale accesibilității și previzibilității (a se vedea Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, și Hotărârea din 7 februarie 2002, pronunțată în Cauza *E.K. împotriva Turciei*, paragraful 51).

23. În Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragraful 35, Curtea a reamintit că însemnătatea noțiunii de previzibilitate depinde în mare măsură de contextul textului despre care este vorba, de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și calitatea destinatarilor săi (Hotărârea din 28 martie 1990, pronunțată în Cauza *Groppera Radio AG și alții împotriva Elveției*, paragraful 68). Previzibilitatea legii nu se opune ca persoana interesată să fie nevoită să recurgă la o bună consiliere pentru a evalua, la un nivel rezonabil în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea decurge dintr-o anumită acțiune (a se vedea, între altele, Hotărârea din 13 iulie 1995, pronunțată în Cauza *Tolstoy Miloslavsky împotriva Regatului Unit*, paragraful 37). Acest lucru se întâmplă de obicei cu profesioniștii, obișnuiți să facă dovada unei mari prudențe în exercitarea meseriei lor. De asemenea, se poate aștepta de la ei să acorde o atenție deosebită evaluării riscurilor pe care le implică (Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 35).

24. Deoarece, până în prezent, nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluția Deciziei nr. 134 din 7 martie 2013 își păstrează, *mutatis mutandis*, valabilitatea și în cauza de față, inclusiv asupra dispozițiilor art. 16 din Legea nr. 194/2011.

25. Prin urmare, dispozițiile art. 16 din Legea nr. 194/2011 îndeplinesc condiția clarității, preciziei și previzibilității, nelăsând loc de arbitrarior ori echivoc, iar susținerea autorilor excepției potrivit căreia, neavând studii de specialitate în domeniu, nu aveau cum să cunoască efectul produselor cu care au efectuat operațiuni, nu poate fi primită, deoarece, dacă nu se cunosc caracteristicile unui produs, nu au cum să fie evidente beneficiile sau cel puțin rațiunile pentru care este pus în vânzare.

26. Referitor la critica formulată din perspectiva încălcării art. 16 referitor la *Egalitatea în drepturi*, Curtea constată că o astfel de vătămare constituțională este contrasă din compararea dispozițiilor contestate cu prevederi din Legea nr. 339/2005. Asemenea critici nu pot fi reținute, deoarece Curtea Constituțională a statuat, în jurisprudența sa, de exemplu, prin Decizia nr. 495 din 16 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 19 ianuarie 2005, că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea aceluia text cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel, s-ar ajunge inevitabil la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele.

27. De altfel, nu poate fi reținută nicio contradicție între textele de lege criticate și dreptul fundamental invocat, întrucât aceste texte, dimpotrivă, dau expresie principiului egalității în fața legii, prin asigurarea unui tratament juridic identic tuturor persoanelor care se află în ipoteza normei. Împrejurarea că potrivit Legii nr. 339/2005 nerespectarea dispozițiilor privitoare la cultivarea, producerea, fabricarea, depozitarea, comerțul, distribuția, transportul, deținerea, oferirea, transmiterea, intermedierea, achiziționarea, utilizarea și tranzitul pe teritoriul național ale plantelor spontane sau cultivate, substanțelor și preparatelor stupefiante și psihotrope se sancționează numai cu contravenție, nu înseamnă că fapta prevăzută de art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011 are același grad de pericol social. Dimpotrivă, Legea nr. 194/2011 are în vedere cadrul legal aplicabil preparatelor, substanțelor, plantelor, ciupercilor sau combinațiilor acestora, denumite produse, susceptibile să aibă efecte psihoactive care duc la stimularea sau inhibarea sistemului nervos central al persoanei, având ca rezultat modificări ale funcțiilor și proceselor psihice și ale comportamentului ori crearea unei stări de dependență, fizică sau psihică.

28. În sfârșit, dispozițiile constituționale ale art. 124 alin. (2) referitor la unicitatea, egalitatea și imparțialitatea justiției nu sunt incidente în cauză.

29. Curtea mai constată că, așa cum rezultă și din expunerea de motive a Legii nr. 194/2011, aceasta s-a impus ca urmare a unui fenomen care se amplifică exponențial legat de dezvoltarea comercializării unor produse denumite generic „plante etnobotanice” și care, sub aspectul denumirii comerciale manipulative, induc o percepție pozitivă din partea societății și ascund, în realitate, substanțe echivalente sau similare drogurilor de risc și de mare risc. Inițial au apărut site-uri de vânzare on-line și, ulterior, „magazine de vise”, care promovau amestecuri de plante sugestiv ambalate, ce aveau inscripționate frunze de cannabis, garantând o „satisfacție” ilegală într-un cadru legal. Eforturile depuse pentru combaterea acestui fenomen au

fost zădărnicate de ușurința cu care se poate modifica formula chimică a substanțelor nocive, astfel încât, la scurt timp după modificarea cadrului legislativ, au apărut pe piață alte substanțe cu o structură chimică diferită, care nu sunt introduse sub control și care pot fi comercializate liber, identificarea lor fiind deosebit de dificilă. Cu toate că listele au fost actualizate în cursul anului 2010 de două ori, apariția de noi substanțe pe piață a făcut ca măsurile întreprinse de către autorități să fie eficiente doar parțial. Comercianții specializați continuau să își desfășoare activitatea cu astfel de substanțe, oferind spre vânzare în permanență produse noi, potențial extrem de periculoase pentru sănătatea persoanelor.

30. De aceea, a devenit evidentă necesitatea adoptării Legii nr. 194/2011, întrucât simpla elaborare a unor liste cu aceste noi substanțe psihoactive (care devin cu ușurință desuete din cauza rapidității cu care se pot crea noi substanțe) nu este suficientă pentru combaterea acestui fenomen și, prin urmare, au fost necesare eforturi conjugate ale tuturor instituțiilor și autorităților publice locale, care să abordeze diferitele fațete ale acestei probleme extrem de complicate.

31. Prin urmare, așa cum s-a arătat, Legea nr. 194/2011, definind în art. 2 lit. e) înțelesul noțiunii de „efecte psihoactive”, a instituit în art. 3 criterii concrete pentru aprecierea caracterului rezonabil de produs susceptibil de a avea efecte psihoactive, sens în care, dispozițiile art. 16 din lege incriminând fapta persoanei care, **fără a deține autorizație**, eliberată în condițiile prezentei legi, efectuează, fără drept, operațiuni cu produse, **știind** că acestea sunt susceptibile de a avea efecte psihoactive sau despre care **trebuia sau putea să prevadă** că sunt susceptibile de a avea efecte psihoactive sunt suficient de clare, în așa fel încât să permită destinatarilor săi adoptarea unui comportament corespunzător, iar împrejurarea că nu există încă o anexă care să cuprindă o listă exhaustivă a substanțelor ce intră sub incidența legii nu este de natură a conduce la concluzia imprevizibilității normelor contestate.

32. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Marian Viorel Gheorghe, Dorin Cosmin Marinescu și Alexandru Răzvan Marinescu în Dosarul nr. 602/221/2013 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală și constată că dispozițiile art. 3 alin. (3) și (4) și art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 27 iunie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind eliberarea domnului Aurelian-Felix Rache
din funcția de consilier de stat în cadrul aparatului propriu
de lucru al prim-ministrului**

Având în vedere prevederile art. 1 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 25/2007 privind stabilirea unor măsuri pentru reorganizarea aparatului de lucru al Guvernului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 99/2008, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 15 lit. c) și art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Aurelian-Felix Rache se eliberează din funcția de consilier de stat în cadrul aparatului propriu de lucru al prim-ministrului.

PRIM-MINISTRU

MIHAI TUDOSEContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Mihai Busuioc

București, 7 septembrie 2017.

Nr. 608.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea domnului Aurelian-Felix Rache în funcția
de consilier de stat la Departamentul pentru strategii
guvernamentale din cadrul aparatului de lucru al Guvernului**

În temeiul art. 15 lit. c) și art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 1 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 596/2017 privind înființarea, organizarea și funcționarea Departamentului pentru strategii guvernamentale și pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 21/2017 privind organizarea, funcționarea și atribuțiile Secretariatului General al Guvernului,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Aurelian-Felix Rache este numit în funcția de consilier de stat la Departamentul pentru strategii guvernamentale din cadrul aparatului de lucru al Guvernului.

PRIM-MINISTRU

MIHAI TUDOSEContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Mihai Busuioc

București, 7 septembrie 2017.

Nr. 609.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII
Nr. 911 din 4 august 2017

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE
Nr. 4.758 din 24 august 2017

ORDIN

pentru modificarea Ordinului ministrului sănătății publice și al ministrului educației, cercetării și tineretului nr. 1.141/1.386/2007 privind modul de efectuare a pregătirii prin rezidențiat în specialitățile prevăzute de Nomenclatorul specialităților medicale, medico-dentare și farmaceutice pentru rețeaua de asistență medicală

Văzând Referatul de aprobare al Centrului de Resurse Umane în Sănătate Publică nr. FB 7.637 din 2.08.2017, în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 899/2002 privind organizarea învățământului postuniversitar de specialitate medical, medico-dentar și farmaceutic uman, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul dispozițiilor art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 12 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 26/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale, cu modificările ulterioare,

ministrul sănătății și ministrul educației naționale emit următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului sănătății publice și al ministrului educației, cercetării și tineretului nr. 1.141/1.386/2007 privind modul de efectuare a pregătirii prin rezidențiat în specialitățile prevăzute de Nomenclatorul specialităților medicale, medico-dentare și farmaceutice pentru rețeaua de asistență medicală, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 671 și 671 bis din 1 octombrie 2007, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. **La anexa nr. 1 „Regulament de efectuare a pregătirii prin rezidențiat în specialitățile prevăzute de Nomenclatorul specialităților medicale, medico-dentare și farmaceutice pentru rețeaua de asistență medicală”, articolul 2 va avea următorul cuprins:**

„Art. 2. — (1) În fiecare unitate sanitară acreditată pentru învățământ postuniversitar medical, medico-dentar sau farmaceutic uman activitatea de coordonare a programului de rezidențiat dintr-o anumită specialitate se realizează de către un coordonator/director de program, după caz, cu cel mai înalt grad didactic în specialitatea respectivă, care răspunde de buna desfășurare și de calitatea pregătirii rezidenților.

(2) Coordonatorul de program trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) să fie șef de disciplină, șef de departament, șef de laborator sau farmacist-șef, certificat în specialitatea programului;

b) să fie cadru didactic universitar (profesor, conferențiar sau șef de lucrări).

(3) Pentru programul de rezidențiat în specialitatea medicină de familie sunt nominalizați coordonatori de program cadre didactice universitare (profesor, conferențiar, șefi de lucrări) în specialitatea medicină de familie, medicină internă sau pediatrie.

(4) Nominalizarea coordonatorilor de program se face de către instituțiile de învățământ superior din domeniul sănătate acreditate și cu avizul colegiilor profesionale.”

2. **În tot cuprinsul ordinului, sintagma „Centrul Național de Perfecționare în Domeniul Sanitar București” se înlocuiește cu sintagma „Ministerul Sănătății”.**

Art. II. — Centrul de Resurse Umane în Sănătate Publică și celelalte direcții din Ministerul Sănătății vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Florian-Dorel Bodog

Ministrul educației naționale,
Liviu-Marian Pop

MINISTERUL TRANSPORTURILOR

ORDIN**pentru aprobarea Normelor tehnice privind stabilirea clasei tehnice a drumurilor publice**

În temeiul prevederilor art. VII din Legea nr. 198/2015 privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 7/2010 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, precum și ale art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 21/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele tehnice privind stabilirea clasei tehnice a drumurilor publice, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul ministrului transporturilor nr. 46/1998 pentru

aprobarea Normelor tehnice privind stabilirea clasei tehnice a drumurilor publice, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 138 bis din 6 aprilie 1998, se abrogă.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul transporturilor,
Alexandru-Răzvan Cuc

București, 30 august 2017.
Nr. 1.295.

ANEXĂ

NORME TEHNICE
privind stabilirea clasei tehnice a drumurilor publice

CAPITOLUL I
Generalități

1.1. Prezentele norme au fost elaborate în conformitate cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 43/1997 privind regimul juridic al drumurilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 82/1998, cu modificările și completările ulterioare.

1.2. Normele stabilesc criteriile de clasificare tehnică a drumurilor, în funcție de traficul actual și de perspectivă.

Clasele tehnice servesc pentru clasificarea rețelei de drumuri publice actuale în vederea planificării și proiectării lucrărilor de modernizare și îmbunătățire a condițiilor de circulație, precum și pentru lucrările de construcții noi.

1.3. Prevederile prezentelor norme tehnice nu se aplică:

- străzilor;
- drumurilor închise circulației publice;
- drumurilor private.

1.4. Clasificarea tehnică se realizează independent de încadrarea în categoriile funcționale și administrative.

CAPITOLUL II
Clasificarea tehnică a drumurilor

2.1. Clasificarea tehnică după intensitatea traficului se realizează în cinci clase, conform prescripțiilor din tabelul nr. 1.

Clasificarea tehnică a rețelei actuale se realizează pe baza intensității traficului rezultate pe baza studiilor de trafic făcute prin prelucrarea anchetelor origine-destinație și/sau din datele ultimului recensământ de circulație.

Pentru planificarea și proiectarea lucrărilor de modernizare, îmbunătățire a condițiilor de circulație, precum și pentru construcțiile noi de drumuri, clasificarea tehnică se realizează după intensitatea traficului de perspectivă. Perioada de perspectivă recomandată este de 15 ani.

2.2. Traficul de perspectivă pentru clasificarea tehnică a drumului public se estimează pe baza datelor de trafic obținute din recensămintele efectuate pe acel drum, completate, după caz, cu anchete tip origine-destinație, ținând cont de datele specifice de dezvoltare socioeconomică a țării și/sau a zonei traversate de drum. Pentru estimarea traficului de perspectivă fie se aplică coeficienții de evoluție a traficului, fie se utilizează un model de trafic.

Tabelul nr. 1

Caracteristicile traficului						
Clasa tehnică a drumului public	Denumirea intensității traficului	Intensitatea medie zilnică anuală		Intensitatea orară de calcul		Tipul drumului recomandat
		Exprimată în număr de vehicule				
		Etalon (autoturisme)	Efective (fizice)	Etalon (autoturisme)	Efective (fizice)	
0	1	2	3	4	5	6
I	Foarte intens	> 21.000	> 16.000	> 3.000	> 2.200	Autostrăzi sau drumuri expres

0	1	2	3	4	5	6
II	Intens	11.001—21.000	8.001—16.000	1.401—3.000	1.001—2.200	Drumuri expres sau drumuri cu patru benzi de circulație
III	Mediu	4.501—11.000	3.501—8.000	550—1.400	400—1.000	Drumuri cu două benzi de circulație
IV	Redus	1.000—4.500	750—3.500	100—550	75—400	
V	Foarte redus	< 1.000	< 750	< 100	< 75	Drumuri cu două benzi de circulație sau drumuri cu o bandă de circulație și platforme de încrucișare

Observații:

— Intensitatea orară de calcul reprezintă debitul orar corespunzător celei de-a 50-a ore de vârf, determinat pe curba de debite orare clasate, rezultate din măsurătorile continue de debite orare pe durata unui an.

— Limitele din tabel pentru vehiculele efective sunt stabilite în ipoteza unui trafic de perspectivă, având vehicule grele până la 30%.

— Clasa tehnică se stabilește în funcție de încadrarea caracteristicilor traficului în coloanele 2—5. În cazul în care rezultă clase tehnice diferite, clasa tehnică a sectorului de drum/drumului se stabilește ca fiind clasa tehnică cea mai defavorabilă.

— Pentru clasele tehnice I și II se vor avea în vedere, în afara aspectelor strict tehnice, și aspectele privind protecția mediului, conservarea patrimoniului, politica de dezvoltare generală a teritoriului, eliminarea disfuncționalităților existente pentru

realizarea unei interconectări și interoperabilități cu rețelele magistrale europene și rentabilitatea economică.

— Pentru drumurile care se încadrează în clasa tehnică V, având în vedere și categoria lor funcțională în cadrul rețelei de drumuri, se poate prevedea o singură bandă de circulație, cu condiția asigurării unor platforme de încrucișare la o distanță care să asigure vizibilitatea la întâlnirea cu vehiculele din sens opus, distanța recomandată fiind de 250—300 m.

2.3. Vehiculul de calcul al intensității traficului rutier este vehiculul-etalon autoturism.

Echivalarea numărului de vehicule fizice în vehicule-etalon (autoturism) se efectuează prin multiplicarea numărului vehiculelor fizice de diferite categorii recenzate, cu coeficienți de echivalare, în conformitate cu reglementările în vigoare.

2.4. Vitezele de proiectare minime pentru diferitele clase tehnice ale drumurilor publice vor fi cele prevăzute în tabelul nr. 2.

Tabelul nr. 2

Vitezele de proiectare pentru diferite clase tehnice ale drumurilor publice

Clasa tehnică a drumurilor publice	Viteza de proiectare, în km/h, în regiunile de		
	Șes	Deal	Munte
I	140	120	100
II	120	100	80
III	100	80	60
IV	80	60	50
V	60	50	40

Tabelul nr. 3

Vitezele de proiectare reduse pentru diferite clase tehnice ale drumurilor publice

Clasa tehnică a drumurilor publice	Viteza de proiectare, în km/h, în regiunile de		
	Șes	Deal	Munte
I	120	100	80
II	100	80	60
III	80	60	50
IV	60	60	40
V	50	40	30

NOTE:

1. Viteza de proiectare este viteza care se alege la construcția unui drum nou, la modernizarea, consolidarea sau reabilitarea unui drum existent, în vederea determinării caracteristicilor geometrice care să permită fiecărui vehicul să poată circula cu viteza respectivă, în siguranță.

2. Viteza de proiectare redusă este viteza care poate fi redusă în cazuri excepționale pe sectoare de drum cu lungime limitată, în condiții grele de desfășurare a traseului și/sau, acolo unde condițiile de mediu adiacente drumului o impun, în vederea neafectării resurselor istorice și estetice și pentru evitarea unor lucrări costisitoare, pe baza unui calcul tehnico-economic.

3. Încadrarea drumurilor publice în clase tehnice se stabilește prin norme tehnice, aprobate prin ordin al ministrului transporturilor.

2.5. Vitezele de proiectare, atât pentru construcțiile noi, cât și pentru modernizarea, consolidarea sau reabilitarea drumurilor, se stabilesc cu aprobarea administratorului drumului, pe baza unui studiu tehnico-economic.

CAPITOLUL III Dispoziții finale

3.1. Încadrarea drumurilor în clase tehnice se realizează pentru drumurile existente de către unitățile care le administrează, iar pentru drumurile noi, de către unitățile care le vor administra după darea lor în exploatare.

Încadrarea drumurilor în clase tehnice va fi revizuită periodic, cu ocazia prelucrării datelor rezultate în urma recensămintelor circulației, avându-se în vedere și realizările obținute pe baza planificărilor anterioare, precum și evoluția importanței și a

funcției drumurilor în ansamblul rețelei și în strategia de dezvoltare a acesteia.

3.2. Încadrarea drumului în clase tehnice se va realiza pe sectoare cât mai lungi, cu caracteristici uniforme.

Sectorul de încadrare nu trebuie să fie mai scurt decât distanța dintre două localități urbane sau dintre două intersecții cu drumuri de aceeași clasă sau de clasă tehnică superioară.

Intensitatea traficului ce servește la încadrare este cea care caracterizează cel puțin 60% din lungimea sectorului de încadrare.

3.3. Pentru intrările în orașe, precum și alte sectoare scurte cu trafic intens sau foarte intens se va ține seama de caracteristicile traficului de perspectivă, propunându-se numărul de benzi de circulație suplimentare necesare și soluțiile de fluidizare a traficului pe baza unui studiu tehnico-economic.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

